

ซีก / นัยชาวทะเลทราย

ญาตาจี

ทันใดนั้นหล่อนก็หันเข้าใจเรื่องราวทุกอย่าง

“คุณไม่ใช่ตัวแทนของเจ้าชาย” หล่อนพูดพลางหมุนตัวไปหาเขา “คุณคือ...คุณคือเจ้าชายฟารุค”

เขาหัวเราะ “อย่างที่ฉันพูดใจแฉนมา เธอไม่ใช่คนโง่”

หล่อนกระโดดขึ้นยืนและหมุนตัวไปประจันหน้ากับคนของเขา

“พวกคุณรู้หรือเปล่าว่า เขากำลังทำอะไรอยู่ เขาลักพาตัวฉัน เขาจะต้องหัวขาดที่ทำแบบนี้ พวกคุณทุกคนจะหัว...” เสียงเครื่องดนตรีต่ำตักและเริ่มตีสองเสียงสว่าง

ใจแฉนมาหันกลับไปหาฟารุค

“คุณต้องการอะไรคะ” หล่อนส่งเสียงวิงวอน “ต้องการเงินเพิ่มขึ้นหรือคะ คุณแค่บอกกับพ่อของฉัน ท่านจะให้ทุกอย่างที่คุณ...” เครื่องปี่มเริ่มเคลื่อนตัวไปข้างหน้าท่ามกลางความมืดของยามค่ำคืน เสียงกรีดตัง ด้วยความตระหนก “ฟังฉันสิคะ พากันกลับไป ไม่ คุณไม่จำเป็นต้องพากันกลับไป ฉันขับรถกลับไปเองได้ แค่ออกดูแจให้ฉันไปที่รถและ...”

ฟารุคจ้องมองหล่อนอย่างเยียบจั้น

“เราจะต้องบินไปอีกสามชั่วโมง ฉันขอแนะนำให้คุณพักก่อนก่อนที่เราจะไปถึงเจ็ทเฮลิกเฮาทางเหนือ”

“คุณไม่มีทางรอดตัวไปได้ คุณไม่สามารถจะ...”

ฟารุควางมือลงบนสะโพกและจ้องมองหล่อน สายตาของเขาเย็นชาและไร้ความรู้สึก หัวใจหล่นวูบเฝ้าครุ่นคิดว่าทำไมถึงโง่งงว่าจนไม่รู้ถึงตัวตนแท้จริงของเขาตั้งแต่แรก

ซีกเหี้ยวกะเลทราย

โดย ญาดาวิ

เสียงเจ้าหน้าที่ประกาศเรียกขานผู้สมัครเข้าร่วมพิธีละหมาดดังขึ้น
ในยามเย็น ฉันแอบอยู่ตึ๊งก็ยกมือไปทักคนหลายคน ฉันพลุกพล่านใน
ศาลาชาบลังก้า

ใจแอนนาฟังเสียงนั้นผ่านทางระเบียบห้องสวิตช์ของหล่อน จาก
ภายในโรงแรม หญิงสาวเกิดอาการสั่นเทาเล็กน้อยแล้วผ่านไปตามผิวนิ่ง
ไม่มีอะไรให้รู้สึกตื่นเต้น จริงจังสักอย่างแม้ว่าโรงแรมจะตกแต่งในแบบ
โมริโอกิโตแต่มันก็เหมือนกับโรงแรมทั่วไปทุกแห่ง

แต่ขณะวางมือซึ่งถือถ้วยกาแฟไว้กับลงบนราคะเบียงหล่อน
ก็ยังคงคิดว่าช่างวิเศษเหลือเกินที่ได้มาอยู่ที่นี่ เลี้ยวโลกแห่งนี้ช่างลึกลับ
แตกต่างไปจากชีวิตซึ่งหล่อนเคยรู้จัก หญิงสาวรู้สึกราวกับตนเองได้ก้าวเท้า
ย้อนกลับเข้าไปสู่ยุคอดีตกาล

“ใจ”

ใจแอนนาถอนหายใจ มากเกินพอแล้วสำหรับการย้อนเวลา เสียง
ร้องเรียกด้วยความโกรธเกรี้ยวของผู้เป็นบิดาตึงหญิงสาวให้กลับคืนสู่
ปัจจุบันในทันที

“ใจ แยกย้ายหัวไปไหนของแกห๊ะ ”

และมากพอแล้วสำหรับความลึกลับของศาลาชาบลังก้า หญิงสาว
คิดขณะยึดตัวตรงและหันกลับไปยังประตู หล่อนคุ้นเคยกับอารมณ์
อันเขียวรุนแรงของแซม เบ็นเน็ตต์ เป็นอย่างดี ก็ใครจะไม่คุ้นเคยล่ะหลังจาก
ทนกับมันมาตั้งยี่สิบหกปี

แต่ไม่ว่าคน นำสงสารที่ทำให้เขาโกรธคนนั้นจะเป็นใครก็ตามหล่อน ก็นึกเห็นใจบุคคลผู้นั้นอย่างมาก น่าจะเป็นจิม เอ็ดลิ่งตัน แชนมได้สนทนา ทางโทรศัพท์กับผู้ช่วยของเขาและนั่นหมายความว่าจิมจะต้องทำหรือว่าพูด อะไรซึ่งทำให้เขาไม่พอใจ

"โผล่หัวมาจน ได้ละ" เขากะแหกเสียงใต้มือหล่อนเดิน ไปถึงห้องนอน "อันเรียกแล้วเรียกอีก แกไม่ได้ยินเสียงอันจริง"

"แน่นอน หนูได้ยินละ" ผู้เป็นบิดาซึ่งนั่งพิงหลังอยู่บนกองหมอน ซึ่งอัดแน่นอยู่บนเตียงกลิ้งงา จ้องมองหล่อน ใบหน้าแดงก่ำของเขาแดงเข้มยิ่งขึ้นด้วยอาการบาดเจ็บหลังและความโกรธเกรี้ยว "คนครึ่งโง่เริ่ม ก็ต้องได้ยินเสียงแฉ่ดี หนูเดาว่าคงจะมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น จันดีละ"

"แกจะได้ถูกแฉ่เลยละ มีปัญหาสิ เจ้าจิ้ง เอ็ดลิ่งตัน ทำทุกอย่าง พังป่วนไปหมดแล้ว"

"อิม ไม่แปลกใจเลยละ" โจแอนนาพูดอย่างชอบอกชอบใจ หล่อน หมุนหมอนให้สูงขึ้นก่อนจะหยิบขวดน้ำเล็กๆ จากโต๊ะข้างเตียงและพยายามดื่มลงบนฝ่ามือ "หนูพยายามบอกแล้วว่าอย่าคิดพึ่งพาเขา เขาไม่ใช่ คนที่เหมาะสมจะเจอจากกับพญาอินทรีปัญญาอ่อนแห่งบูรพา"

"พญาเหยี่ยว" แชนมพูดอย่างไม่สยบอารมณ์พล่ามรับยาจากลูกสาว "เจ้าชายฟรุตได้รับสมญา นามว่าพญาเหยี่ยวแห่งพายัพ"

"จะเหยี่ยว อินทรี บูรพาหรือว่าพายัพ มันแตกต่างกันตรงไหนละคะ ก็แค่คำนำหน้าชื่อโง่ๆ ของโจรกระจอกคนหนึ่ง"

แชนมหน้าตาบูดบึ้ง "โจรกระจอกคนนั้นของแกสามารถทำให้ธุรกิจเหมืองแร่ของบริษัทเป็นเน็สได้และห่านอาบูน อัด ซูแอต ถึงกาลอวสานก่อนจะหันได้เริ่มเดินเลี้ยวด้วยซ้ำไป"

"เหลวไหลละ" โจแอนนาพูด หล่อนจิน น้ำส้อมลงในแก้วก่อนจะยื่นให้แชนม "อาบูนไปถึงห่านสุดผ่าน ของจันดารา..."

"คิดคอยตามสังความผ่านมากเป็นเวลานานหลายปีแล้ว หิ้งก้อ เหตุการณ์รุ่นวายและคอยสร้างปัญหาทุกเมื่อที่เธอทำได้"

"ทำไมท่าน อาบู่ถึงไม่หยุดเธอล่ะคะ"

"ท่านตามเจ้าชายฟารูดไม่ทันนะสิ ฟารูดแหวกพราวไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมราวกับสุนัขจิ้งจอก" แคมเดยะยิ้มดูร้าย จากนั้นจึงดื่มน้ำส้มเข้าไปอีกใหญ่ก่อนจะยื่นแก้วส่งคืนให้หญิงสาว "รวดเร็วราวกับพญาเหยี่ยว เธออ่อนกลดลงจากเทือกเขาทางทิศเหนือ..."

"เทือกเขาที่เป็นเนินได้ต้องการท่าเหมืองหรือคะ"

"ใช่แล้ว เขาโอบลงมาสร้างความหายนะแล้วก็หลบหนีกลับไปยังที่มันบนภูเขาอย่างลอบยว"

"ถ้าจั้นเขาก็เป็นยิ่งกว่าโจรแล้วล่ะ" โจแอนนาพูด ภายสั้นระจิกเล็กน้อยด้วยความหวาดกลัว "เขาคือพวกอาชญากรนอกกฎหมาย"

"และเขาก็ต่อต้าน รุริก็ จั๋วระหว่างเรากับท่าน อาบู่"

"ทำไมล่ะคะ"

"ท่านอาบู่บอกว่าเพราะเขาต่อต้านวัฒนธรรม วันเวลาที่เราจะนำเข้ามา"

"แต่เดี๋ยวก่อนหมายความว่า เขาต่อต้านที่เราจะนำเขาเข้าสู่ความเจริญของศตวรรษที่ยี่สิบหนึ่งหรือคะ" โจแอนนาพูดด้วยหน้าตาบูดบึ้งอย่างไม่สบายอารมณ์

"จะอะไรก็ช่างหัวมันเถอะ ประเด็นก็คือว่าเราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำได้เพื่อกำจัดบริษัทเป็นเนินได้ไปให้พ้นทาง นอกจกจากว่าเราจะเปลี่ยนใจเขาได้ ไม่อย่างนั้นเราก็ต้องเก็บกระเป๋ากลับบ้าน"

"หนูก็ยังไม่ว้าวใจอยู่ดี ทำไมท่านอาบู่ถึงไม่จับตัวเจ้าชายฟารูดและ..." หล่อนเลิกคิดเมื่อผู้เป็นบิดาเริ่มหัน หัวเราะ "หนูพูดอะไรผิดลกหรือคะ"

"จับตัวฟารูดจ้ะ" แคมหัวเราะดังยิ่งขึ้นแม้ว่าแผ่นหลังจะขยับได้

เพียงเล็กน้อย "เห็นใจกันหน่อยใจ อันเจ็บนะเวลาหัวเราะ"

"หนูไม่ได้คิดจะพูดให้ผลกนะคะแต่ดีดี" โจแอนนาพูดน้ำเสียงกระด้าง "หนูแค่พยายามเข้าใจว่าทำไมผู้ชายคนนี้ถึงไม่ถูกจับเข้าคุกถ้าหากว่าเขาทำตัวเป็นพวกนอกกฎหมาย"

"อันบอกแกแล้วใจว่าพวกเขาจับไม่ได้ไม่ได้มันกับผู้ชายคนนี้"

โจแอนนาเลิกคิ้ว "เมื่อว่าแต่ดีดีจะไม่หันสังเกต" หล่อนพูดเย็นชา "เจ้าชายฟารูคสามารถถูกจับตัวได้ทันทีในวันนี้ ญ โรงแรมซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของตาสหามลังกำ"

"ช่วย ช่วย อันก็บอกกับท่านอาบูหยั่งจันแหละ"

"ถ้าจัน ..."

"เราไม่ต้องการสร้างความขัดแย้งระหว่างประเทศกับรัฐบาลโมร็อกโค ยิ่งงะที่นี้ก็คือเซตอิทธิพลของพวกนั้น" แชมถอนหายใจและเอนหลังกลับลงไปบนกองหมอน "ซึ่งทำให้พวกเราต้องกลับไปเริ่มต้นฉบับหนึ่งใหม่ และเจ้าใจเง่าเฮ็ดสิงผ่น ถ้าเพียงแต่อันลูกออกจากเตียงนี้ได้มันพอจะเข้าร่วมประชุมตอนเมื่อค่ำละก็..."

"ตอนเราออกจากนวิยอร์ค แต่ดีดีพูดเหมือนกับว่าการประชุมครั้งนี้แต่มีขึ้นพอเป็นพิธีเท่านั้นละ"

"ก็ใช่ อันหมายความว่ามันน่าจะเป็นอย่างนั้น... ถ้าอัน ไม่ได้เจ็บหลัง" ริมฝีปากของแชมเหยียดลง "อันมั่นใจว่าแก้ไขสถานการณ์เอาตัวรอดจากเจ้าชายฟารูคได้อย่างแน่นอน ผอนนี้เจ้า เฮ็ดสิงผ่นดันมาทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงไปกว่าเดิมละนี่"

"หนูพนันได้ว่าเฮ็ดสิงผ่น อยู่โหวาหของแต่ดีดีทุกกระเบียดนิ้ว เราต้องโหดพิทเพื่อขอโทษเกี่ยวกับการพบปะในค่ำคืนนี้และบอกว่าเขาจะร่วมทานอาหารค่ำกับซิดฟารูคในฐานะตัวแทนของแต่ดีดี"

"แกพูดถูกเขาอยู่ในโหวาหของอัน" แชมจ้องหน้าหล่อน "เขาควร

จะต้องทำอย่างนั้นถ้าหากอยากจะทำรักษาตำแหน่งของเขาเอาไว้”

“นั่นเป็นสิ่งที่ทุกคนซึ่งทำงานให้แต่ดีดีต้องทำ” โจแอนนาพูดแผ่วเบา “แม้ว่าคำสั่งของแต่ดีดีจะไม่ถูกต้อง”

“เดี๋ยวก่อน ตรงที่แกเพิ่งพูดเมื่อสักนี้ โจแอนนา แกหมายความว่า ยังไงที่คำสั่งของอัน ไม่ถูกต้อง อันบอกเอ็ดลิงตัน ให้บอกกับเจ้าชายว่ามีบางอย่างซึ่งอัน ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เกิดขึ้นและ...”

“แต่ดีดีดูถูกเขา”

“อะไรนะ”

“ไม่เอาน่าแต่ดีดี ท่านจอมโจรสลัดดีผู้หลงตัวเองและเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสำคัญเหนือคนอื่น อย่างสุดกู่ ผู้ซึ่งกำลังสุขสมรื่นรมย์และลึกลับอยู่กับความจริงที่ว่า เขาจัดการแซม เป็นเนเปสต์ ซีอีโอและประธานผู้กุมบังเหียนของเบ็นเนโตได้ชะอยู่หมด ย่อมจะกำลังนั่งนับเวลาใจจดใจจ่อรอคอยการพบปะในค่ำคืนนี้ และจากนั้นเขาก็ได้รับโทรศัพท์แจ้งการเปลี่ยนแปลงเป็นผู้ช่วย อ่อน หัดคนหนึ่ง”

“อย่างไรไปหน่อยเลย เอ็ดลิงตันมีตำแหน่งเป็นถึงผู้ช่วยซึ่งได้รับการแต่งตั้งของอัน”

“ก็แค่ตำแหน่งนำหน้าชื่อแค่นั้น ไม่ว่าจะตำแหน่งอะไรก็ไม่มี ความหมายทั้งนั้นแหละค่ะ” โจแอนนา นั่งลงตรงริมขอบเตียง “ใครจะรู้ถึงสิ่งนั้น ได้ดีกว่าคุณ นอกกฎหมายที่เรียกตัวเองว่าเจ้าชายคนนั้น”

“อันรู้อยู่แล้วว่าเรากำลังมีปัญหาใจ สิ่งที่อันต้องการก็คือวิธีแก้ไข”

“ใจเย็นๆ ค่ะ แต่ดีดี รู้ใจใหม่คะ ที่หมอบอกว่าความเครียดไม่ดีต่อ หลัง”

“ให้ตายเถอะนั่งเดี๋ยวนาน ซิน อย่างมาวุ่นวายกับอัน มีเรื่องวุ่นวายมากมายแล้วที่นี่ หรือว่าแกยุ่งกับการสวมบทบาทนางพยาบาลซะจนไม่ทันสังเกต”

"หนูไม่ใช่เด็กเมื่อวานซืน" โจแอนนาลุกขึ้นยืน สายตาแปรเปลี่ยน เป็นแข็งกร้าว "หนูคือลูกสาวของแต่ดีดีและถ้าหากว่าแต่ดีดีไม่กีดกันหนูออก จากการร่วมรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเบ็นเนโตได้ซะตั้งแต่ตอนแรก หนูก็คงไม่ ต้องมาถามคำถามพวกนี้ อันที่จริงแล้วหนูอาจจะเสนอความคิดบางอย่าง ซึ่งช่วยแต่ดีดีให้หลุดพ้นจากหายนะคืนนี้ได้เสียด้วยซ้ำ"

"ฟังนะโจ อันรู้ว่าเรามีปริญญาทางด้านการบริหารธุรกิจแต่นี้มัน คือโลกของความเป็นจริง ไม่ใช่ในชั้นเรียนของมหาวิทยาลัย เป็นเพราะ เจ้าเฮ็ดลิงตันที่ทำให้พวกเราล้มเหลว มัน..."

"แต่ดีดีน่าจะสั่งให้เฮ็ดลิงตันบอกความจริงกับเจ้าชายฟารูคว่า แต่ดีดีเจ็บหลังอีกแล้ว"

"เพื่ออะไร ไม่ใช่กงการอะไรของใครหน้าไหน หั้งนั้นกับการที่อันต้อง นอนแบบอยู่ที่นี้เหมือนกับหาคชยันต์ แล้วยังถูกแกและหมอของโรงแรม กอนประสาทจนแทบจะเป็นบ้า"

"ตรงกันข้ามกับที่แต่ดีดีคิด" โจแอนนาพูดอย่างเย็นชา "การเจ็บ ป่วยไม่ใช่เครื่องหมายของความอ่อนแอ เจ้าชายฟารูคจะได้เข้าใจว่าเขา ไม่ได้โดนดูถูก จะได้เข้าใจว่าแต่ดีดีไม่มีทางเลือกอื่นในโดน นอกจากต้องถอน ตัวออกจากการประชุมครั้งนี้"

แซมจึงมองหล่นจากนั้น จึงชักไหล่ "ก็อาจจะใช่"

"แต่ดีดีวางแผนการสำหรับคืนนี้เอาไว้ยังงั้นมั้งจะ"

"อย่างหนึ่งก็คือ อันต้องการเห็นหน้าไอ้วายร้ายและสัมผัสด้วย ตัวเองว่าอะไรคือสิ่งที่ท่านอาบูนุต้องฝากด้วยมากโดยตลอด"

"แล้วอะไรอีกคะ"

แซมยิ้มเจ้าเล่ห์ "เขาอาจไม่พอใจที่เราทำธุรกิจร่วมกับท่านอาบูนุ แต่อันพนันได้เลยว่าเขาไม่มีทางชุ่นเคืองกับธุรกิจซึ่งตัวเองจะได้รับเงิน ใต้โต๊ะหรอก"

โจแอนนา ชมวดี้จวน หน้าผากเป็นรอยยับย่น

"แต่เดี๋ยวก่อน หมายความว่าบริษัทเป็น เน็ด ไค้กำลังจะผิดสินบนเราหรือยัง
จันนี่คะ "

"เงินรางวัลเล็กๆ น้อยๆ ผ่างหาก" พอกกล่าว "เราเรียกกันอย่างนั้น
และเขาก็ไม่ต้องมาแสดงตัวว่าเป็นคนดีมีศีลธรรมมากกว่าคนอื่น ก็เป็นแค่
ส่วนหนึ่งของการทำธุรกิจในโลกแห่งนี้ แต่ต้องทำอย่างนุ่มนวลและ
ไม่ให้พวกสารเลว นั้นเสียความรู้สึก" แชมกลอนลมหายใจลึก "ยังไงก็ตาม
นั่นคือแผนการของอัน จนกระทั่งเจ้าเอ็ดลิงตัน ทำพียงนั้นแหละ"

"แต่เดี๋ยวก่อนหรือเปล่าคะว่าเขาพูดกับท่านผู้ยิ่งใหญ่อย่างนั้นว่ายังงัยบ้าง"

"พูดกับเจ้าชายฟารุคนี่จ้ะ" แชมสายตึระ "เอ็ดลิงตัน ไม่ได้คุย
กับเขาด้วยซ้ำ เขาพูดกับผู้ช่วยของ เจ้าชายที่ชื่อ ฮีลัน และ..."

"นั่นคือข้อผิดพลาดข้อแรกของเขา" โจแอนนาพูดอย่างมั่นใจ
เต็มเปี่ยม "เขาควรยื่นกรานขอพูดสายกับ เจ้าชายโดยตรง"

"เขาพยายามแล้วแต่ฮีลัน บอกว่าเจ้าชายไม่พูดกับคนที่ต่ำชั้น
กว่าคนต่ำชั้นกว่า เขาคงจะหาการออกใหม่ซี" แชมหัวเราะเบาๆ "ข้อดีเพียง
ข้อเดียวของเรื่องนี้ก็คือการจินตนาการถึงใบหน้าของ เจ้า เอ็ดลิงตันตอน
ได้ยินคำพูดนี้"

"แล้ว เอ็ดลิงตันตอบว่าไงคะ "

"ฮีลันเป็นคนพูดเพียงคนเดียวหลังจากนั้น เขาพูดเป็นนัยข่มขู่
ว่าถ้าหากแชม เป็นเน็ดไค้ไม่ได้ใจ จรรจากับซิดฟารุคแบบลูกผู้ชาย ฟารุค
จะไม่รับผิดขอปใด ๆ ฝ่อสิ่งนี้อาจจะเกิดขึ้น "

"บ้าที่สุด เขาคงไม่เิงพอจะคิดว่าสามารถควมมาพร้อมด้วยเหล่า
สมุน โหดของเขาบุกฝ่า ข้ามกลางกลุ่มคนงาน ของเรา ได้หรือคะ ไซ้ใหม่คะ"

"อาจจะไซ้และก็อาจจะไม่ไซ้" แชมส่งเสียงตะคอกด้วยความไม่
พอใจ "ให้ตายเถอะ การประชุมครั้งนี้คือกุญแจสำคัญของทุกสิ่งทุกอย่าง

ฉันรู้แต่ว่าถ้าเพียงแต่ฉัน ไปพบซิดฟารูคแบบเผชิญหน้าซึ่งกันและกันได้แล้ว
ล่ะก็ฉัน ย่อมจะกล่อมให้เขาเชื่อได้ว่าเป็นเน็สโค้...”

“เราก็คงทำได้นี่ละ ”

“ทำยังไงอี้อ ฉันเพิ่งบอกแกว่าซิดฟารูคไม่ยอมพบกับเฮ็ลลิงตัน”

“แต่เขาน่าจะยอมพบกับหนู” โจแอนนาโพล่งออกมา

โจแอนนาไม่ได้คิดวางแผนจะเอ่ยคำพูดพวกนั้นมาก่อนแต่ทันที
ที่หลุดปากออกไป หัวใจก็เริ่มเต้นกระตุกอย่างแรง

ความหึงหวงตั้งตึงของแฉม การยินยอมทำตามคำสั่งทุก
ประการอย่างหน้ามิดตามัวของเฮ็ลลิงตัน และความหึงหวงไสของจอมโจร
โลกมากซึ่งนำหน้าชื่อด้วยตำแหน่งเล็ดทรุก่อเกิดเป็นภาพเคลื่อนไหวของ
เหตุการณ์ต่อเนื่องหลากหลายอัน อาจจะทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปอย่าง
สิ้นเชิง

แฉมส่งเสียงหัวเราะทำให้โจแอนนาเงยหน้าขึ้นมองทันที

“จันรี” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “อันควรส่งลูกสาวตัวเองไป
พบกับเจ้าคนเถื่อนนั้น อันดูเหมือนคนสติเสียวี่งั้น” โจ

“ไม่เอาหน้าแต่ดีดี เธอไม่ใช่คนเถื่อนจริงๆ ะหน้อย อีกอย่างหนู
ไปพบกับเขาเพื่อทานอาหารค่ำในภัตตาคารหรูหรา หนูจะปลอดภัยเหมือน
กับนั่งทานอาหารอยู่ในห้องของหนูเองเชียวะละ ”

“ลืมไปได้เลย ซิดฟารูคผู้ยิ่งใหญ่ไม่เจรจากับคนต่ำชั้นกว่า”

“เขาอาจจะรู้สึกอีกอย่างหนึ่งกับใครบางคนซึ่งมีชื่อว่าเป็นเน็สโค้
ใครบางคน ซึ่งมีสิทธิอำนาจในบริษัทเน็สโค้” โจแอนนาทอดสายตาไป
ยังผู้เป็นบิดา น้ำเสียงแข็งกร้าวเมื่อเกิดความวิตขึ้นมาในทันใด “ใครบางคน
ซึ่งแสดงตัวตนของหล่อนให้ เห็นว่ามีได้เป็นเพียงแค่ลูกสาวของแต่ดีดี
แต่ทว่ามีตำแหน่งเป็นถึงรองประธาน ของเน็สโค้”

ใบหน้าของแฉมเป็นสีคล้ำบูดบึ้ง “เราย้อนกลับไปเรื่องนั้นอีกแล้ว

เธอ "

"เราไม่เคยโยนเรื่องนั้นทิ้งไปต่างหากค่ะ หนูอยู่ตรงนี้ค่ะ ผู้สืบสกุลเพียงคนเดียวของเด็คดี ลูกสาวซึ่งเติบโตขึ้นมาในห้องหุงหมูน้ามากพอๆ กับในสำนักงาน..."

"ความผิดพลาดข้อแรกของอัน " เขาตำราวม

"นั่นคือสิ่งที่หนูเป็นค่ะ " โจแอนนาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "หนูเป็นเพียงบุคคลเดียวเท่านั้น ที่รู้เกี่ยวกับธุรกิจนี้มากพอๆ กับเด็คดี บริษัทยาที่หนูได้รับจากมหาวิทยาลัยยังฝังแน่น อยู่ใน อุ้งมือ แต่เด็คดีกลับไม่ยอมให้หนูได้ทำงานให้เลย"

"แกก็ทำงานให้อัน อยู่แล้วนี่ แกได้เป็นพิธีกรในดัลลัสกับนิวยอร์ก นับตั้งแต่แกโตพอ จะดำเนินบทสนทนาได้"

"นั่นนะรีคะ " หล่อนพูดอย่างไม่มีใจ

"ใช่ 'นั่น' แกมีปัญหาอะไรกับ 'นั่น' รีจิง เพื่อเห็นแก่พระเจ้า เด็กสาวคนไหนก็ตามที่มีสติปัญญาเป็นปกติมีแน่จะรีบคว้าโอกาสที่จะ..." คือของโจแอนนาเด็กชั้นสูง แคมวาช่ามือของชาลงตรงตำแหน่งหัวใจ "ขออภัย" เขาเล่นดีนเหมือนพวกละครน้ำเน่า "ผู้หญิงคนไหนก็ตามที่มีสติปัญญาเป็นปกติย่อมจะรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งवादที่จะ..."

"เหมืองสแกนฟอร์ดเสนองานให้หนูทำ" โจแอนนาพูดเสียงอ่อน

"เขาเสนออะไรให้แก่ะ "

หล่อนเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้งและเอนหลังพิงไว้พลางยกมือขึ้นกอดอก หญิงสาวไม่ได้ตั้งใจจะบอกเรื่องงานแกมิดาในลักษณะนี้แต่วางแผน จะค่อยๆ บอกให้เขารู้ทีละนิด แต่หว่าหล่อนรับรู้ลึกเข้าไปในชั่วกระตุกตนเองว่านี่คือวันที่ทองและผูกแผนการขึ้น ในใจคิด ไข่เรื่องนี้เป็นไม้ตายสุดท้ายในการโน้มน้าวใจผู้เป็นพ่อ และท้ายที่สุดหล่อนต้องการมากกว่าการแต่งตัวสวยงามสวมหัวโชนซึ่งไม่มีอำนาจแท้จริงใดๆ

“ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการของพวกเขาที่อลาสก้าลาออก พวกเขาถามว่าหนูสนใจจะไปปรับตำแหน่งนี้แทนไหม”

ใบหน้าของแซมเป็นสีแดงฉ่ำ ชัมซึน “ลูกสาวของฉันทำงานให้กับคู่แข่งนี่นะ”

“ประเด็นสำคัญอยู่ตรงคำว่า ทำงาน ค่ะแต่ดีดี หนูพร้อมออกแล้วจ้าแล้วจ้าแล้วว่าหนูไม่ต้องการใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เหมือนกับพวก... พวกลูกผู้ดีสาวแก่หีนนี่ก็”

“และ อันก็พร้อมออกแล้วจ้าแล้วจ้าแล้วว่าฉันไม่ได้ทำงานหนักหามรุ่งหามค่ำเพื่อให้ลูกสาวของฉันไปทำงานดูแลดินดูแลทรายแบบพวกคนงานเหมือง”

“หนูก็ไม่ได้ขอให้แต่ดีดีส่งหนูไปทำงานดูแลดินดูแลทรายนี่คะ” โจแอนนาพูดอย่างรวดเร็ว “หนูรู้ชะ ยิ่งกว่ารู้ว่ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้”

“โจแอนนา” น้ำเสียงของแซมอ่อนลง เป็น น้ำเสียงที่เธอใช้เวลาเกลี้ยกล่อมซึ่งหลอนคุ้นเคยเป็นอย่างดี “ฉันอยากให้เธอทำในสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่ เด็กน้อย การประชาสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญแก่องค์กรที่ดี การได้มีชื่อของแกเกิดอยู่ในฐานะกรรมการรองค้ำหรือสมาคมผู้บำเพ็ญประโยชน์ สาธารณกุศล มีรูปปกลงในหนังสือพิมพ์เคียงคู่ไปกับวิหิณี ร็อดเฟิลเลอร์ และแอสเตอร์...”

“แต่ดีดี ช้าใจผิดถึงความสำคัญของเรื่องพวกนั้น แต่ถ้าหากว่ามันสำคัญกับแต่ดีดีมากกว่าหนูก็จะทำหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะจัดการงานทั้งหมดที่ตั้งค้างอยู่ให้เสร็จเรียบร้อยค่ะ”

แซมจ้องมองหลอนด้วยสายตาแข็งกร้าวนิ่งนาน

“แต่ตั้งใจจะรับงานที่สแตนฟอร์ดจริงๆ เหรอ”

หญิงสาว เพียงแต่กำลังอยู่ในระหว่างตัดสินใจแต่ขณะนี้หลอนรู้ว่าตนเองเลือกการตอบรับข้อเสนอมากกว่าจะ ยินยอมสวมหมอบาหซึ่งพอ

มอบให้เป็นเวลา นาน อีกต่อไป

โจแอนนา พยัคหน้า "คะ" หล่อนตอบ ประสานสายตากับผู้เป็นบิดา "หนู จริงจ้ง"

ทั้งสองต่างจ้องมองซึ่งกันและกัน จนเวลาผ่านไปหลายวินาที ดวงตาสีเขียวมรกตของโจแอนนาจ้องสอดส่องตาสีฟ้าจางของบิดาอย่าง ไม่กะพริบและทำให้อีกฝ่ายต้องถอนหายใจออกมาในที่ที่สุด

"แกแน่ใจหรือว่าทำให้ชีวิตฟารูด ขอมพบกับแกได้"

ความรู้สึกปลื้มปิติเล็กน้อยแผ่ซ่านไปตามกระแสเลือดของโจแอนนาแผ่หญิงสาวเก็บอาการ อาว้ออย่างระมัดระวัง

"หนูมั่นใจว่ามีไม่ได้คะ" หล่อนตอบ

"ดีวกลาบอกเธอว่าแกเป็นลูกสาวของอัน หย่งจั้นเธอ"

"ดีวกลาบอกความจริงกับเธอว่าเด็ดเดี่ยวด้วยคะแต่ว่าการประชุมครั้งนี้สำคัญเกินกว่าจะยอมพลาดได้ ดีวกลาบอกกับเธอว่าหนูเป็นผู้ช่วย ซึ่งได้รับการสนับสนุนและเห็นชอบอย่างเต็มที่จากเด็ดเดี่ยวในทุกอย่างที่หนูเป็นผู้เจรจา"

แซมมัมปาก "ถ่ายขนาดนั้นเชียวรี"

โจแอนนา รู้สึกดีที่ไม่มีสิ่งใดจ่ายตายขนาดนั้น ไม่ใช่ในเรื่องของธุรกิจ ไม่ใช่ในเรื่องของชีวิต และแน่นอนว่าไม่ใช่ในสถานที่แห่งนี้ ที่ซึ่งประเพณีมีอำนาจเหนือความเจริญก้าวหน้า แต่หาว่าตอนนี้ไม่มีเวลาให้หล่อนลังเล อีกต่อไป

"หนูคิดว่าจั้นคะ ...ใช่"

หล่อนหยุดตอบไม่หายใจขณะที่แซมมัมจ้องมองหล่อนผาเซเมื่ง จากนั้นเขาจึงผงกศีรษะไปทางโทรทัศน์

"ก็ได้"

"ก็ได้อะไรคะ" โจแอนนาถามด้วยท่วงท่าสุ่มเป็น อย่าง ยี่สาวกับ

ซีพจนไม่ได้เดินเร็วแรงซะ จนรู้สึกถึงแรงกระแทกของมัน ที่อยู่ภายในลำคอ
“โหระไปโรงเรือนที่เจ้าชายพักอยู่ ถ้าหากว่าแกฝ่าด่านหมาเฝ้าบ้าน
ของเจ้าผู้ช่วยได้และถ้าหากซิดฟารูดยอมคุยกับแกและตกลงพบกับแก
ในสถานที่ที่ซึ่งอันกำหนด แกก็จะได้ทุกอย่างตามข้อตกลง”

โจแอน นายยิ้ม “อันดับแรกเรามาทำข้อตกลงกันก่อนดีกว่าค่ะ”

“อันเป็นพ่อของแกนะ ไม่ใช่ใจกันหรือใจ”

“คะแต่ดีเป็นพ่อและเลี้ยงสอนหนูมาโดยตลอดไม่ให้เซ็นรับอะไร
โดยไม่อ่านซ้ำสองเที่ยว” หล่อนมอง หินรอยยิ้มจางๆ ปรากฏอยู่ในดวงตา
ของแซม หญิงสาวยกกำปั้นขึ้น “ข้อหนึ่ง” หล่อนเอ่ยพลางชูนิ้วชี้ “หนูจะ
ต้องได้ตำแหน่งรองประธาน ของเบ็นเนโตได้ ข้อสอง ต้องเป็นตำแหน่งซึ่งมี
หน้าที่รับผิดชอบแบบแท้จริง ข้อสาม...”

แซมโบมือ “อันจะได้รู้เองแหละตอนอันแพ็ก เขาจะ โหระหาเขา
ได้แล้ว ดูสิว่าแกจะเก่งขนาดคุยหรือเปล่า”

โจแอน นายยิ้มสดใส “คอยดูหนูก็แล้วกันค่ะ”

พ่อเอี่ยมมือหยิบกระดาษใบไม้บนโต๊ะเล็กๆ ช่างเผียงแล้วยื่นส่ง
ให้หล่อน

“นี่เบอร์โทรศัพท์สายตรงห้องสวีทของซิดฟารูค”

โจแอน นายพักหน้าและเอี่ยมมือไปยังโทรศัพท์อย่างช้าๆ หล่อน
อยากจะออกไปโทรศัพท์ที่อีกห้องหนึ่งมากกว่าจะ โหระอยู่ใน ห้องนี้ โดยมี
สายตาของซิดฟารูคจับจ้องทุกอากัปกริยา แต่แซมคงจะรีบเสียดสีหล่อน อย่าง
รวดเร็วว่านั่นคือเครื่องหมายของความอ่อนแอ

“สวัสดิ์ค่ะ” หล่อนเอ่ยทักทายโอเปอร์เรเตอร์จากนั้น จึงอ่าน
หมายเลขโทรศัพท์ในกระดาษใบไม้ ห้องบิดเป็นเกลียวแต่สายตาของแซม
ที่จับจ้องมาแบบไม่กะ พรึบทำให้หญิงสาวต้องบังคับตนเองให้ยิ้มเยือกเย็น
หล่อนปลดอกร่างจมลงในเก้าอี้ช่างเผียง เอนหลังพิงและยกขาขึ้น

ไขว่ห้าง เสียงสัญญาณเรียกโทรศัพท์ดังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่แน่ว่าอาจจะไม่มีใครอยู่ที่นั่น หลอนคิด...

และทันใดนั้นสัญญาณโทรศัพท์ก็เงียบลงพร้อมทั้งมีเสียงท้าวต๋าพูดอะไรบางอย่างออกมาเป็นภาษาซึ่งหลอนไม่อาจเข้าใจยกเว้นเพียงคำเดียว "ฮัสซัน"

โจแอนนากำกระบอกรหัสโทรศัพท์แน่นขึ้น

"สวัสดีค่ะมิสเดออร์ฮัสซัน" หลอนพูด "ดิฉันชื่อโจแอนนา เป็นเน็ตต์ เป็นลูกสาวของแซม เป็นเน็ตต์ค่ะ"

ถ้าหากแม้ว่าฮัสซันจะรู้สึกประหลาดใจเขาก็ปกปิดเอาไว้ได้มิดชิดดีทีเดียว

"อ้อ มิสเบ็นเน็ตต์" เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงไร้ที่ติ "ผมรู้สึกเป็นเกียรติมาก ไม่ทราบว่ามีอะไรให้รับใช้"

"โง่" แซมพูดขึ้นอย่างรวดเร็ว "เขาพูดว่าโง่บ้าง"

โจแอนนาขมวดคิ้วใส่พ่อ "คุณเพ็ดเดลินกับการพักผ่อนในคาซซาบลังกาใหม่คะ" หลอนพูดลงไปในสาย

"เป็นเมืองที่น่าตื่นตาตื่นใจมากครับมิสเบ็นเน็ตต์ ผมมั่นใจว่าคุณจะต้องเห็นด้วย"

โจแอนนาตะปาดสายกับริมฝีปาก "แล้วเจ้าชายล่ะคะ ท่านพรกเพ็ดเดลินกับการพักผ่อนด้วยหรือเปล่าคะ"

"บ๊าเอ๋ย" แซมจู้ปาก "เข้าประเด็นซะที เจ้าชายฟารูคอยู่ที่นั่นนี่เปล่า"

"แน่นอน" ฮัสซันตอบอย่างยินดี "ท่านฟารูคของผมทรงโปรดปรานที่นี่เป็นพิเศษเสมอ"

โจแอนนาสูดลมหายใจลึก เพียงพอแล้วสำหรับการหยอดยาหอมผอนนี้ถึงเวลาเข้าเรื่องธุรกิจแล้ว

"มิสเดออร์ฮัสซัน" หลอนเอ่ย "ดิฉันอยากจะขอเรียนสายกับเจ้าชาย"

หน่อยค่ะ”

น้ำเสียงของฮัสซันกระด้างขึ้นทันที “ผมคิดว่าคงจะไม่ได้มีสเบ็น-เน็สต์ ถ้าหากคุณมีข้อความถึงฝ่าบาทผมยินดีจะส่งต่อข้อความให้ท่าน”

เนื่องจากมือของโจแอนนาเริ่มซีดเผือกโหดพิศพจน์ พ่อยังคงจ้องมองแบบไม่กะพริบตาและรอยยิ้มที่บ่งบอกถึงความสะใจเริ่มผุดขึ้นบนริมฝีปากของเขา

“ขอมเพ็ชะเออะ ฮีหนู” เขาพูดเบาๆ “ฉันบอกแกแล้วว่าไม่สำเร็จ ร็อก”

“มีสเซอร์ฮัสซัน” โจแอนนาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ดิฉันคิดว่า คุณยังไม่เข้าใจอะคะ ดิฉันต้องการเรียนชี้แจงให้เจ้าชายทรงทราบ เหตุผลที่เราต้องเปลี่ยนแปลงแผนการก็คือคุณพ่อของดิฉันป่วยค่ะ ส่วนเรื่อง มีสเซอร์เอ็ดลิ่งตัน ดิฉันคิดว่าเขาคงเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องคำสั่งจากคุณพ่อ

“เจ้าชายจะรับประทานอาหารค่ำร่วมกับตัวแทนของคุณพ่อซึ่งเป็นบุคคลที่ท่านไว้วางใจอย่างเต็มที่และมีตำแหน่งซึ่งได้รับความเคารพสูงสุด”

โจแอนนามองหน้าพ่อยิ้ม “รอประธาณ โจ เบ็นเน็สต์”

“กรุณา รอสักครู่ มีสเบ็นเน็สต์” ฮัสซันตอบ

โจแอนนาเริ่มมีความหวัง หล่อส่งยิ้มหวาน ให้พ่อย

“เขากำลังไปตาม เจ้าชายมารับโทรศัพท์ค่ะ” หล่อบอกและหวังให้ผู้เป็นบิดามองไม่เห็นนิ้วที่แอบไขว้กันเอาไว้¹

อีกฟากหนึ่งของเมือง ภายในห้องสวีทอันหรูหราของโรงแรม คาสซาบลังกา เจ้าชายฟารูคกำลังจ้องมองนายกรัฐมนตรีของตนเอง

“แซม เบ็นเน็สต์เป็นคนประเภทไหนกันฮะ” ชายหนุ่มแผดเสียงด้วย

1 Keep someone's fingers crossed เป็นสำนวนใช้กำลัวิต หมายถึงการขอโช้โชคดี โช้ให้ฟ้าจ้อ โดยการทำกริยาไขว้นิ้วนี้และนิ้วกลาง

ความโกรธ "ถึงได้บอกให้ลูกสาวโหรมหาเราและขออภัยแทนตัวเอง" เขา
งอมือทาบตรงหน้าอก นัยน์ตาสีฟ้าเข้มส่องประกายราวกับแฟฟไฟร์บน
ใบหน้าดล้าคมเข้ม "เป็นเนื้อมัดกำลังหัวันวิศก" เขาพูดด้วยความพิงพอใจ
พลางเอนเรือนร่างสูงหกฟุตพิงกับกำแพง

"ถูกต้องแล้วพี่จะขออภัยชาย เขาต้องพร้อมจะน้อมรับเจตนากรรม
ของพระองค์ไม่ว่ายังงั้นคงไม่ขออภัยผู้หญิงให้มาเป็นตัวแทนของตนเองใน
แน่"

"มีแต่พวกโง่งมเท่านั้นแหละที่จะพาลูกสาวมาร่วมการเดินทางเช่น
ครั้งนี้" ฟารูดพูดอย่างจริงจัง "ผู้หญิงก็คงจะคิดว่าดาสดาบดั่งกำคือสนาม
เด็กเล่นเมื่อร้อนซึ่งให้ความสำคัญแก่หล่อน

คือโก่งเรียวของฮัสซันเด็กขึ้น "แน่อันกระหม่อม ยังไงซะหล่อน
ก็เป็นพวกตะวันตก"

ซิดฟารูดตะคอกเสียงถามอย่างขอมรับข้อตกลง

"หล่อนต้องการอะไร"

"หล่อนต้องการพูดสายกับฝ่าบาท" ฟารูดหัวเราะส่วนฮัสซันเพียง
แค่เขยร้อยยิ้ม "แน่อันกระหม่อมบอกแล้วว่าไปไม่ได้ จากนั้นหล่อน
จึงพูดว่าแหม เป็นเนื้อมัดต้องการให้มีการพบปะเพื่อร่วมรับประทานอาหาร
ในค่ำคืนนี้"

"อ้อ" จึงมีปากเรียวของฟารูดเหยียดยิ้มออกมา "เป็นเนื้อมัด
สิ้นใจรักษาการณ์หมายของเรา เอาไว้แล้วรีตอนี่"

"เขาป่วยอยู่กระหม่อม หากเป็นจริงตามที่ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยอ้าง
เขาต้องการจะส่งตัวแทนมา กระหม่อมคิดว่านั่นเป็นข้อแก้ตัวที่เขาใช้เพื่อ
รักษาหน้าตนเอง"

ฟารูดก้าวเท้าไปข้างหน้า

"เราไม่ต้องการพบกับตัวแทน ฮัสซัน"

ฮัสซัน ก็มึนศีรษะลงแสดงความเคารพ "แน่นอน พะยะคะ องค์ชาย
แต่ว่าชื่อเล่นของหล่อนก็น่าสนใจดีนะกระหม่อม ตัวแทนคนนั้นคือ
ใจ เป็นเนื้ผัด รองประธานบริษัท"

ฟารูคหัวเราะ "ใครกัน เราไม่เคยได้ยินชื่อนั้นมาก่อน"

ฮัสซันทำหน้านิ่งตัวขมวดก่อนดึงฝ่ามือออกจากโหลศัพท์และกรอก
เสียงลงไป

"เราไม่รู้จักตัวแทนที่จะมาพบกับองค์ชายฟารูค มีสเป็นเนื้ผัด
เขาเป็นญาติกับพ่อคุณจีเปลา"

"มีสเตอร์ฮัสซัน ดิอัน ขอเรียนสายกับองค์ชาย..."

"องค์ชายไม่พูดกับคนที่ต่ำชั้นกว่าและแน่นอนท่านไม่ปรารถนา
จะพบพวกเขา" ฮัสซัน พูดอย่างเย็นชา "ถ้าคุณ อยากจะตอบคำถามของผม
ผมจะถ่ายถอดให้ท่านฟังหรือไม่อย่างนั้น การสนทนาของเราก็เป็น อันจบ"

"ใจ" แหมพูดขึ้น "หยุดชะงัก แกไม่มีวันชนะผู้ชายคนนี้ได้หรอกนะ"

ใจแอนนา เหวี่ยงตัวเองออกห่างผู้เป็นพ่อ

"ใจ เป็นเนื้ผัดไม่ใช่คน ชั้นต่ำคะ มีสเตอร์ฮัสซัน"

"ใจ" แหมพูดอีกด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ "แกไม่ได้ยิน อันใจใจ ยอม
แพ้ชะ แกใช้ไม้ตีตของแกแล้วและก็แพ้ราบคาบ"

"มีสเป็นเนื้ผัด" เสียงซึ่งดังอยู่ในหูเอ่ยพูดอย่างรวดเร็ว "ผมถาม
คำถามคุณอยู่นะ ใครคือใจเซฟ เป็นเนื้ผัด เขาเป็นลูกชายของแหม เป็น-
เนื้ผัดหรือเปล่า"

ใจแอนนากลืนน้ำลายลงคอแล้วหลบตาจากนั้น จึงลืมตาขึ้นใหม่

"คะ" หล่อนพูดลงไป ในโหลศัพท์พลางสวดมนต์ภาวนาขอให้
องค์ชายยกโทษให้กับการหลอกลวงครั้งนี้หลังจากที่หล่อนโน้มตัวให้เขา
เชื่อได้ว่ามีเงินจำนวนมากเพียงพอให้เขารู้สึกมีความสุขกับภาระจรรยาครั้งนี้
"ใช่ ถูกต้องแล้วคะ เขาเป็นคะ"

"กรุณา รอสักครู่ครับ" ฮัสซัน ยกฝ่ามือขึ้นปิดปากโทรศัพท์อีกครึ่งหนึ่งและมองสบตาเจ้าชาย "ผู้ชายที่ฝ่าบาทจะร่วมรับประทานอาหารด้วยคือลูกชายของแซม เป็นเนเฒ์ พะยะคะ "

ซีดฟารูดสบตานายกรัฐมนตรี "ลูกชาย" เขาตำราญ "คนหนุ่มเจ้าเล่ห์แทนที่จะเป็นคนแก่นี่" เขาเดินฝั่งผ่ายข้ามห้องหุรเราะไปอีกฟากหนึ่งก่อนหันกลับมาจ้องมองฮัสซัน "บอกหล่อนว่าท่านตกลงร่วมประชุมกับพี่ชายของหล่อน ไม่แน่คำพิพากษาของเราอาจจะผิด อาจจะเป็นลูกชายซึ่งเป็นฝ่ายมีอิทธิพลเหนือผู้เป็นพ่อ ไม่ว่าจะยังไง ท่านจงยืนยันเจตนา ารมณของเราให้เขาได้รู้อย่างชัดเจนว่าเราจะผิดหรือไม่ถูกเมินเฉยเกี่ยวกับเรื่องนี้ "

ฮัสซันยิ้ม "เยี่ยมมากฝ่าบาท" รอยยิ้มของเขาจางหายไปเมื่อยกหูโทรศัพท์ขึ้นจ่อริมฝีปาก "มีสเป็นเนเฒ์"

โจแอนนา กระพริบตาสี "คะ"

"ผม อาดิบ ฮัสซัน รัฐมนตรีพิเศษแห่งองค์ชายฟารูดจะเป็นผู้ร่วมประชุมกับพี่ชายของคุณคืนนี้"

โจแอนนา คำกระบอกโทรศัพท์แน่นขึ้นอีก "แต่ว่า..."

"สองหนุ่มงามแผนทีวางไว้ ที่ภัตตาคารโอเอซิสแบบที่พวกคุณชาวตะวันตกชอบพูดกัน จงรับมันไว้ซะหรือมันก็จะทิ้งมันไป มีสเป็นเนเฒ์"

"ใจ" เสียงของแซมดังขึ้น "ให้ฉายสิ โจ เขาพูดว่ายังไงบ้าง เขาคิดว่าแกจนล้มไม่เป็นท่าเลยสิใช่ไหม"

โจแอนนา โน้มตัวข้ามโทรศัพท์ "แน่นอนคะ" หล่อนตอบ "สองหนุ่มได้เลยคะ ชอบคุณมากคะ" วางโทรศัพท์หลังสุดลมหายใจลึกแล้วหันกลับไปหาพ่อ "เห็นไหมคะ" หล่อนพูดอย่างรวดเร็ว "ยังไงวะ มันก็ไม่ยากขนาดนั้น"

"เขาขอพบกับแก่นี่แหละ" แซมพูดอย่างไม่มีชื่อตนเอง

โจแอนนา พยักหน้า "แน่นอนคะ" หนูบอกพ่อแล้วว่าเธอต้องตกลง" แซมพ่นลมหายใจ "โอเค" เขาพูด "โอเค ตอนนี้อย่าคิดหาวิธีที่เรา

จะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ให้ได้มากที่สุดได้ในตอนนี้ยังงั้น” เขาจ้องมองลูกสาว
พร้อมรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า “ไม่เลว นังหนู” เขาพูด “ไม่เลวเลยทีเดียว”

“ไม่ใช่ นังหนูคะ” โจแอนนาพูดพร้อมรอยยิ้ม

“เรียกว่ารองประธาน โจ เป็นเนื้ผัดคะ ถ้าหากแต่ดดีไม่ว่าอะไร”

รองประธานโจเซฟ เป็นเนื้ผัดต่างหาก... หล่อนก็ใจในใจและรู้สึก
ภายใน สะท้อนเล็กน้อยด้วยความกลัว เหตุการณ์จะยิ่งจริงจังมากยิ่งขึ้น
เมื่อรัฐมนตรีพิเศษ อาติม ฮัสซันพบว่าตัวเองโดนหลอก

๒
ปีกปากหนึ่งของเมือง รัฐมนตรีพิเศษฮัสซันก็กำลังครุ่นคิดถึง
สิ่งเดียวกัน

“กระหม่อมสงสัยถึงแรงจูงใจของเนื้ผัด” เขาพูดกับ เจ้าชาย
ฟารูคเมื่อวางโทรศัพท์ลง “แต่เราจะได้อย่างไรกัน ที่ชายของผู้หญิง
คนนั้น จะมาพบกระหม่อมคืนนี้”

ฟารูคพยักหน้า “ดี” เขาหันกลับและเดินข้ามห้องไปอย่างช้าๆ
ชายหนุ่มหยุดยืนจ้องมองออกไป นอกหน้าต่างราวกับสามารถมองเห็นทะเล
ผ่านเมืองไปสู่เนินเขาซึ่งเป็นเส้นกั้นแบ่งอาณาเขตแห่งอาณาจักรของตนเอง

แซม เป็นเนื้ผัดเป็นคนเจ้าเล่ห์ เป็นศัตรูตัวฉกาจ มีแนวโน้ม
ค่อนข้างสูงว่าลูกชายของเขาจะเป็นคนประเภทเดียวกัน แพรวพราวด้วย
เล่ห์เหลี่ยมและ แข็งแกร่งเกินไปสำหรับฮัสซันผู้ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความ
จงรักภักดีฉลาดเฉลียวและยึดมั่นต่อคำสั่งแม่ล่วงเข้าสู่จิมวัยสิบแล้ว

เขาจะปล่อยให้ชายชราไปพบกับเนื้ผัดได้อย่างไร ถ้าหากว่า
จะมีสิ่งหนึ่งซึ่งเขาได้เรียนรู้เมื่อหลายอาทิตย์ที่ผ่านมาก็คงจะเป็นข้อที่ว่า
การเจรจาต่อรองกับใครก็ตามซึ่งมีชื่อว่าเป็นเนื้ผัดก็เปรียบเสมือนกับการ
ฝ่ากบึงให้พังพอนดูแลเด้าไก่นั้นแหละ

ฟารุคตัดตัวออกจากหน้าต่าง "ฮัสซัน"
"พะยะค่ะของพี่ชาย"
"เราเปลี่ยนใจแล้ว เราจะไปพบกับลูกชายของเบนเนดิสต์ด้วยตัว
เราเอง"

ฮัสซันมีท่าทีสรวนหมก

"ฝ่าบาทจะไปเอง แต่ว่า..."

"ไม่มีแล้ว ฮัสซัน" ฟารุคพูดอย่างแน่วแน่ "โทรลงไปส่งกาแฟข้าง
ต่างและเตรียมเสื้อผ้าให้เราด้วย" เขายิ้มเครียด เป็นรอยยิ้มซึ่งทำให้คนที่
รู้จักเขาสีหน้าขาว เขือก "เราขอให้สัญญากับท่านผู้อาวุโสว่า ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
สินนี้ จะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง"

นี่เป็นข้อความติดชองใจอันงดงามด้วยเช่นกัน หล่อนมั่งเสียงข้างบิดา
ฟังเสียงอธิบายนเจื้อยแจ้วถึงกำหนดการในคำสินนี้ อย่างผ่านไป

ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หล่อนรู้สึกลงไปถึงข้างในก ระลึกว่า ชีวิตจะ
ไม่มีวันเหมือนเดิมหลังจากสิ้นสุด คำสินนี้

และในเวลาต่อมา หล่อนจะต้องจดจำจนขึ้นใจว่า ตนเองช่างคิดได้
ถูกต้องเสียนี้กระไร

ไว้ก่อน จะได้ชุดไหน ไปทานอาหารค่ำกับภรรยาเหยี่ยวแห่งพายุพิ

หนอ

หล่อน ไม่ได้ทานอาหารค่ำกับเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นสักหน่อย
ใจแฉก นาดรุ่นคิดพลางทำหน้าบึ้งขณะเดินตรงไปยังตู้เสื้อผ้าในห้องนอน
หล่อน นัดพบกับฮัสซัน รัฐมนตรีพิเศษแห่งเจ้าชายฟารูค แต่ทว่าสิ่งที่องค์
ชายจอมใจคาดหวังจากรัฐมนตรีของชายากเกินกว่าหล่อน จะหยั่งรู้ หล่อน
ได้สนทนากับเขาเพียงสั้นๆ แต่ก็เพียงพอจะทำให้คาดเดาถึงลักษณะของ
เขาได้

เขาจะต้องเป็นคนสูงเรียวร่างผอมกริ่งและสูงวัยเหมือนกับเป็นเขา
ที่รอดยอดสูงอยู่นอกเมือง มีวาทะซึ่งพาดผ่านบนโหนกแก้มของเขาตง
ผอมชubbซิดอ่อนโรยแรง ดวงตาขาวซีดชุ่มมัวด้วยความชราของเขาตง
เปล่งประกายเช่นเดือนเมื่อได้พบกับหล่อนและได้ประจักษ์กับความจริงว่า
หล่อนคือใจแฉกนา เป็นแน่แท้ เนื่องจากเขาอาศัยอยู่ในโลกซึ่งสิทธิความ
เสมอภาคของสตรีไม่เคยมีปรากฏ

ใจแฉกนาก็ยิ้มแฉกพลางพลิกดูเสื้อผ้าที่แขวนอยู่ภายในตู้

หล่อนจะให้นม้าวเขาให้ดำเนินการเจรจาต่อไปได้อย่างไรหน้ะนี่
เขาจับโกหกได้

"แน่นอน ว่าองค์ชายฟารูคผู้ยิ่งใหญ่ย่อมปรารถนาให้ประชาชนของ
พระองค์มีความเจริญก้าวหน้า" หล่อนเริ่มสนทนา "และย่อมไม่ต้องการให้
คุณปฏิเสธการร่วมพบปะกับบุคคลซึ่งสามารถมอบสิ่งนั้นให้ได้" จากนั้นด้วย

ความรั้งเกียจในสิ่งที่กำลังจะห้า หล่อนจะล่องลงไปใ้กระเป๋าลือหยิม
เอาของซึ่งมีหมายเลขบัญชีธนาคารสวิสซึ่งพอเปิดบัญชีเอาไว้และเลื่อน
มันผ่านโต๊ะ ไปให้เขาอย่างนุ่มนวล

หลังจากนั้น ฮีลันท์ก็จะไม่สนใจว่าหล่อนจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิงหรือ
ว่าอูฐ

โจแอนนาชำเลืองมองนาฬิกาข้อมือขณะลงจากรถแท็กซี่

สองทุ่มตรง หล่อนรักษาเวลาได้ดีเยี่ยมทีเดียว หญิงสาวแตะมือ
บนเรือนผมเพื่อสำรวจดูว่าหัวสับซึ่งซ่อนประกายแวววับทั้งสองอันยังคงยึด
ปอยผมหนาสนิทน้ำผาดแดงให้พาดไปทางด้านหลังพ้นจากใบหน้า จากนั้น
จึงดึงชายกระโปรงของชุดผ้าไหมสี เขียวมรกตตัวสั้น ให้เรียบตรง

หล่อนนึกถึงเลยว่า จะเลือกชุดสูทของชานแนลหรือชุดนี้ซึ่งเป็นชุด
ราตรีสั้นที่น่าผิตตัวมาด้วยและตัดสินใจเลือกชุดนี้เพราะคิดว่าชุดสูทอาจจะ
ทำให้ดูเคร่งขรึมเกินไป แต่นึกก็เพียงพอจะทำให้หน้ารัฐมนตรีเกิดอาการช็อก
ที่ได้พบว่าตนเองจะต้องเจอจากับหญิงสาวซึ่งไม่ได้มีลักษณะแบบผู้หญิง
คร่ำครีพวกนั้น

พนักงานเปิดประตูลอบมองหญิงสาวอย่างอยากรู้้อยากเห็น
หล่อนสูดลมหายใจลึกขีดค้างขึ้นและเดิน อย่างคล่องแคล่วตรงไปหา
เขาด้วยความรู้สึกหวาดวิผกแม้ใครบ้างจะไม่รู้สัก หุ่กสิ่งทุกอย่างที่หล่อน
ต้องการ...ความยินยอมของบิดากับตำแหน่งรองประธาน ของเบ็นเนโตได้
แฉวน หือยรอออยู่ในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

"สวัสดิ์ดีครับมาตาม"

โจแอนนาพยักหน้า "สวัสดิ์ดีจ๊ะ" หล่อนพูดและก้าวเท้าผ่านประตู
เข้าไป

หญิงสาวสัมผัสกับบรรยากาศหรรษาและความมืดสลัวที่เข้าปกคลุม มีเพียงแสงสว่างจับจ้องของแสงเทียน ซึ่งถูกจุดตั้งอย่างบรรจงอยู่บนชั้นสูงเหนือศีรษะ มีเสียงเครื่องดนตรีคล้ายฟลูตและระฆังบรรเลงคลอเบาๆ เสียงนั้นดังคล้ายเสียงลมพัดผ่านต้นไม้มากกว่าเสียงดนตรีแบบที่หูของชาวตะวันตกเช่น หล่อนเคยคุ้น

"สวัสดิ์ดีรับมาตาม ไม่ทราบว่ามีเพื่อนร่วมโต๊ะรออยู่หรือเปล่าครับ" รอยยิ้มของหัวหน้าบริกรดูมีน้ำใจแต่หญิงสาวก็สงสัยว่าเขาจะยังคงยิ้มให้หล่อนต่อไปหรือไม่ถ้าหากคำตอบคือไม่ หล่อนไม่มีเพื่อนร่วมโต๊ะ และต้องการโต๊ะสำหรับตัวเองสักหนึ่งตัว

"มาตามครับ"

โจแอนนาหันศีรษะกับตัวเอง สิ่งสุดท้ายที่หล่อนต้องการก็คือการนำพาตนเองไปสู่ความเป็นปรปักษ์

"คะ" หล่อนตอบน้ำเสียงจริงจัง "ดิฉันชื่อเบเนดิสต์ ฉันคิดว่าการจองโต๊ะในชื่อของอันคะ"

หล่อนจินตนาการไปเองหรือเปล่าว่าเห็นตัวของเขาลึกลับสูง แต่ชายยิ้มให้หล่อนอีกครั้ง ได้จุ่มนิ้วและแสดงท่าทางให้เดินตามเขาไป มีช่องประตูโค้งอยู่เบื้องหน้ากัน เป็นสัดส่วนแยกออกจากห้องหลักด้วยม่านลูกบิดพลิ้วไหว เมื่อทั้งคู่เดินไปถึงทางเข้า บริกรหนุ่มจึงดึงม่านหลบไปทางด้านข้างและโค้งกายลงเล็กน้อย

"ในรายการจองขอให้จัดโต๊ะเป็นส่วนตัวมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ครับ" เขาอธิบาย

โจแอนนาพยักหน้าและก้าวเท้าผ่านร่างบริกร มุมส่วนตัวก็น่าจะดีกว่า อย่างน้อยที่สุดหล่อนและฮัสตันก็ไม่ต้องเจอจากับ...

ภายในห้องอาหารปราศรัยกว้างของชายหนุ่มคนหนึ่ง โจแอนนาเบิกตากว้าง

เขาน่าจะอายุประมาณสามสิบหรือสามสิบห้า เรือนร่างสูงสะโอด สะองและบนไหล่กว้างห่อหุ้มด้วยชุดสูทรูปทรงแบบอังกฤษซึ่งได้รับการ ผัดเย็บอย่างประณีต สายตาพุ่งตรงไปยังใบหน้าของชายหนุ่มนายนั้ตาชวณ ผืนสีฟ้าของเขาตัดกับผิวกายสีแทน จมูกโด่งเป็นสันเริ่มมีปากเอิบอ้อมและ เข้ายวน ชายหนุ่มส่งยิ้มให้หล่อน

หัวใจของโจแอนนาเต้นรัวแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พระเจ้า เขาช่างสง่างามเหลือเกิน

หล่อนส่งยิ้มกลับไปอย่างรู้สึกสับสน จากนั้นจึงหันกลับไปหา หัวหน้าบริกรอย่างรวดเร็ว

"อัน ขอโทษจริงๆค่ะ แต่ต้องมีการผิดพลาดอะไรสักอย่าง"

"ใช่แล้ว" ชายหนุ่มพูดขึ้นทำให้หล่อนเหลือยวหลังกลับไปมองเขา เขายิ้มกว้างขึ้นส่งผ่านกระแสความคึกคึกและวาดหวังมากขึ้นเล็กน้อย "อันคิดว่าคุณผู้หญิงพูดถูกแล้ว" เสียงของชายหนุ่มแวดและ มีสำเนียงแปลก แปลกคลุมเครืออันไม่อาจอธิบายได้ "ถ้าหากว่าอันไม่ได้กำลังขอสู่ภาพ-- บุรุษมาร่วมโต๊ะ..."

หัวหน้าบริกรส่งเสียงกระแอมในลำคอ

"ขอประทานโทษครับท่าน ท่านแจ้งว่ากำลังรอพบมิสเตอร์โจเซฟ เบ็นเนตต์"

"ใช่ ถูกต้องแล้ว อันรอเขาอยู่"

"ถ้างานก็ไม่มีการผิดพลาดใดๆครับท่าน นี่คือท่านสุภาพบุรุษ เอ่อ สุภาพสตรีที่ท่านกำลังรอพบ"

โจแอนนาพุ่งสายตาไปยังใบหน้าของชายหนุ่ม คนทั้งคู่จ้องมอง กันอย่างเงิบงัน อยู่ชั่วครู่

นี่คือฮัสตัน รัฐมนตรีของเจ้าชายฟารูคอย่างงั้นหรือ ใช่ พระเจ้า หล่อนคิด ขณะมองเห็นสีหน้าของชายหนุ่มแปรเปลี่ยนจากประหลาดใจ

เป็นไมเชียนและ โครทเคี้ยว หญิงสาวรีบก้าวเท้าไปด้านหน้าอย่างรวดเร็วและ ยื่นมือออกไป

"มิลเดอรัลส์ซัน" หล่อนพูดหรือรอยยิ้มซึ่งจิตใจแสดงความรำใจ "ยินดีมากค่ะที่ได้พบกับคุณ ดีอัน โจ เป็นเนสต์"

เราจึงมองมือของหล่อนราวกับมันสกปรกเต็มไปด้วยเชื้อโรค จากนั้นจึงเปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้า

"นี่คือตัวอย่างเรื่องผลของพวกตะวันตกจ้ะเธอ" เขาพูดน้ำเสียง เย็นชา "ฉันชอบบอกให้เธอรู้อันนี้มันไม่ผลเลยสักนิดเดียว"

โจแอนนา ก็น้ำลายลงคอปล่อยมือให้ตกลงข้างกายและพยายาม บังคับตนเองมิให้ยกฝ่ามือซึ่งเปียกชื้นขึ้นขึ้นมาใน หันไปเช็ดกับกระโปรง

"นี่ไม่ใช่เรื่องของคนค่ะท่าน"

ท่าน...ท่านนั้นเธอ เธอมันเกิดอะไรขึ้นที่นี่กัน นี่หล่อนจะปล่อยให้ รัฐมนตรีจอมเผด็จการยโสโอหังโลกมากดค่าหล่อนลงให้เหลือเพียงแค่ เด็กนักเรียนสาวจริงๆ เธอ โจหนึ่งหล่อนรู้สึกหวาดหวั่นแต่อีกใจหนึ่งก็ บอกให้ปลดปล่อยพลังอำนาจที่เท่าเทียมกันออกไปโดยไม่ต้องพูดผ่าน หน้าเพลงให้มากความ

ไม่ว่ามิลเดอรัลส์ซัน จะชอบใจหรือไม่ พวกเขาต่างก็มายืนอยู่ตรง นี้อย่างเท่าเทียมกันแล้ว หล่อนทำให้เขาระลึกถึงข้อนั้นได้เร็วเท่าไรก็ดี เท่านั้น โจแอนนาขีดตางขึ้นและบังคับริมฝีปากให้บุตรรอยยิ้ม ยิ้มก้ม

"ดีอันคือโจแอนนา เป็นเนสต์" หล่อนกล่าวด้วยท่าทีสงบ "ดีอัน เข้าใจดีว่าคุณอาจจะรู้สึกแปลกใจ แต่..."

"ลูกชายของแซม เป็นเนสต์อยู่ที่ไหน"

"อันคือลูกชายของท่าน" โจแอนนาสั้นกระชับ "อันหมายความว่า ท่านไม่มีลูกชายค่ะ มิลเดอรัลส์ซัน อันคือ..."

"เธอเป็นลูกสาวเขาจ้ะนี่"